

LICEUL
SPIRG-HARET

ANUL
VI

NRUL
3

ULASTARUL

= REVISTA =

= LITERARA si STIINTIFICA =

VLASTARUL

REVISTA LICEULUI „SPIRU HARET“

APARE ODATĂ PE LUNĂ

COMITETUL DE ELEVI:

HĂRDĂU VIRGIL
MIHĂLCESCU ȘTEFAN

POPP DINU
TEODORESCU VIRGIL

Clasa VII-a

Sub conducerea d-ilor profesori: director D. FOCSA și GEORGE MARINESCU
Redacția și Administrația: Liceul „Spiru Haret“ Str. Italiană, 31—București

ABONAMENTE: PE UN AN 120 LEI
ACEST NUMĂR 15 LEI

ANUL VI, No. 3

1930

SUMARUL:

1. Botezul aerului
Prof. G. Țintă	6. În parcul școlii de agricultură
Nucet
Istrățescu G. cl. III
2. Gândul meu (poezie)
Bădulescu G. cl. VII	7. Român Groza Grozăvanu
Boisnard J. cl. IV A
3. Aripă frântă (schiță)
M. Popișteanu	8. Din război pentru înțelegere
Oancea N. cl. I B
4. Ideile politice ale eronicarilor
Ion Juvara cl. VII	9. Meditatorul (A. Cehov)
trad. Kohn VI A
5. Primăvara (poezie)
Hărdău Virgiliu cl. VII	

*Cronică științifică; Școlare; Cronică Muzicală, Matematică,
Educația fizică, Revista revistelor, Jocuri.*

Tipografia LUPA, din str. Vasile Lascăr, 24 (aproape de statuia C. A. Rosetti)
lucrează tot felul de imprimate cu prețuri absolut efitine.

BOTEZUL AERULUI

Un fapt nou, de o indiscutabilă valoare propagandistică, s'a petrecut.
Este vorba de activitatea intensă pornită de Aero-Clubul albastru.

Domnul Colonel aviator Andrei Popovici — să mă ierte și domnia-sa odată că îi notez numele, căci eu l-am iertat de mai multe ori pentru același fapt — a sugerat de mai multă vreme comitetului de conducere al Aero-Clubului Albastru organizarea unor sboruri pentru elevi, niște mici ture de aerodrom în cari ei să-și primescă „botezul aerului“ și să culegă primele lor impresii aviatice.
Dacă abia la începutul iernii, s'a trecut la înlăptuirea acestei idei de altfel tot prin acțiunea domnului Col. av. Popovici — vina este numai a dificultăților ce au fost de întâmpinat de către o instituție așa de săracă financiarmente cum este Aero-Clubul Albastru.

Acum este, poate, încă odată momentul să ne punem întrebarea dacă statul nu ar trebui să privească odată în față și să soluționeze o problemă însemnată: subvenționarea — fie chiar modestă, fiindcă și el este sărac și are greutăți multe — a inițiativei particulare; și a celei inițiative particulare, care a făcut în repetate rânduri dovada seriozității sale. În ce privește Aero-Clubul Albastru, el își poate revendica, fara falsă modestie, titlul de a fi fost — prin persoana președintelui său, domnul Temistocle Alexandrescu — acela care a realizat „raidul capitalelor“; și, prin urmare, de a fi contribuit efectiv la opera de cunoaștere a României în cele mai îndepărtate colțuri ale Europei. Avionul „România S-ta Maria“ a purtat cu lăta tricu-

lorul românesc prin toate țările continentului și a lăsat pretutindeni în urma lui prietenie și stîmă față de poporul român.

Nu aș putea începe mai nimerit povestea realizării acestei inițiative de cât făcând tînească al dinstinsului pilot Capitan-aviator Romeo Popescu, prea bine cunoscut și în noi în țară și în străinătate, ca să nu mi fie necesar să reamintesc ceva din faptele sale aviatice. Și întregul său entuziasm este absolut treburitor; de acolo puizează Romeo loria necesară să nu cadă... ucis de pliciscala, în zilele când e obligat să facă, de exemplu, peste cincizeci de aterizări în șir cu avionul încărcat de copii.
Avionul cu care se face botezul aerului este un Farman 191, motor, Jupiter-Titan de 130 cp., aparținînd domnului Paul Louis Weiller, cunoscutul as francez, a cărui largă bunăvoință — alături de amabilitatea casei Gnôme-Jupiter — de a pune la dispoziția Aero-Clubului Albastru, avionul, a făcut posibilă activitatea care formează subiectul acestui articol.

Avionul se deosebește de obișnuitele avioane Farman 199 în principal prin aceea că se alimentează pentru 40 ore de sbor; și, bine înțeles, și prin anumite alte modificări ce decurg ca un corolar al faptului că el este construit ca avion de mare raid.

În urma aprobării Inspectoratului General al Aeronauticii de a se folosi terenul aviației civile, școlarii — acei cari au avut încuviințarea scrisă a părinților — au fost invitați pe aerodromul Băncăsa și în grupe de câte patru sau cinci, au primit botezul aerului. (S'a cerut, bine înțeles, încuviin-

țarea în scris a părinților ca o formă *strikt indispensabilă*, pentru că și autoritatea militară și cea școlară, să fie la adpost de orice critică).

Zborurile s'au petrecut în cea mai desăvârșită ordine, așa cum se cuvenea din partea unor elevi disciplinați. Ele au început cu „Institutul Pompilian” care de lene care, în repetate rânduri, s'a interesat de manifestările aviatice. Cu un an mai înainte, câteva din elevele institutului Pompilian primiseră chiar botezul aerului pe avioneta—atunci nu avea decât una—D-lui Ing. Mircea Cantacuzino, sau cu avionul „România S-ta Maria”, pilotat de Domnul Maior-aviator Traian Bîrduloiu. Aproape jumătate din frumoasele țărâni ce reprezentau provinciile românești, aduse de avionul „România S-ta Maria” la meeting-ul din vara aceasta al Aero-Clubului Regal al României, erau eleve din această școală.

Au urmat apoi la rând liceul „Spiru Haret”, liceul „Sf. Sava”, liceul „Mihai Viteazul”, Școala Centrală de lene „Marica Brâncoveanu” și Seminarul Pedagogic Universitar „Titu Maiorescu”, formând un total de 508 pasageri (fîntre cari se cuprind și câțiva profesori și părinți).

În privința liceului „Sf. Sava”, îmi fac o foarte plăcută datorie din a însemna aci preocupări extra-școlare aviatice din partea și o activitate care îi face cinste; iar în privința celorlalte școli, numite mai sus graba cu care au răspuns în număr foarte mare la invitația de zbor a Aero-Clubului Alabastru arată că se poate conta pe ele în înțelegerea unor mici organizări cu caracter aviatice, pe cari în viitor poate vom încerca să le realizăm.

Este interesant de urmarit, pe măsură ce înaintau ședințele de zbor, variația numerică a acelor ce au primit botezul aerului.

Astfel, în prima săptămână, în cele două ședințe de Sămbătă după amiază și Duminică dimineața, numărul a fost de 60. În săptămâna a doua, în toată ziua de Sf. Nicolae, 130; în după amiază cu cerul iuși de Sămbătă, 77; iar în toată ziua de Duminică, 240. Progresul este evident și semnificativ.

Apoi, deși zborurile sunt rezervate exclusiv pentru elevi, numeroși părinți au

venit pe aerodrom; și organizatorul echipelor s'a văzut de mai multe ori obligat să cedeze rugămintei frumos făcută de câte o bunică cu parul nins și să o urce, cu nepoica de mîna, în avion.

În scopul de a da urmare acestor botezuri, de a stimula pe copii să-și examineze senzațiile și impresiile și de a-i obișnui să le exprime D-l Colonei Popovici — iarși D-l Colonei Popovici, dar n'am ce face, acesta este adevărul—a înființat trei premii lunare și un premiu superior pentru cele mai bune lucrări — literare de sigur, data fiind incompetența tehnică a școlărilor—asupra sborului făcut.

Premiile poartă numele de „Premiile Moineau” și sunt următoarele: primul, cinci sute de lei și publicarea lucrării în „Aripa” al doilea, un abonament „Aripa”; și al treilea, un volum din „Europa în zbor în 80 ore” de M. Negro și un volum din „Zborul mecanic” de Ing. Vasiliu-Belmont. Premiul superior, în valoare de trei mii lei, se va acorda atunci când se vor li strîns cel puțin cinci și cel mult douăsprezece lucrări, cari au dobândit premiul întâi.

Am aflat, prin indiscreția micilor mei prieteni din diferite școli, că sunt copii mulți care așteaptă nerăbdători — cu învoire părintească strînsă cu grije și păstrată de zile întregi în cel mai sigur colț din ghizoanul lor—să vină profesorul acela de la Aero-Club, care îi duce la sbor. Și discută cu apîndere când alia că încă o școală a fost poltita la Băneasa și școala aceea nu a fost a lor.

Acesta este un prim fapt. Alături: entuziasmul celor cari așteptau pe aerodrom să primească botezul aerului nu era întrecut de entuziasmul celor ce li primiseră.

Și acum concluzia: *copii secolului înțelții se tem de avion.*

Și nici nu s'ar putea ca acei copii cari

au stat cu casca la urechi sau au ascultat dinaintea unui haut-parleur marea minune a cuvîntului, adus pe undă de la depărțări enorme, să nu se creadă în mașina, care își sprijină aripile întinse pe straturile de aer îndesit de înțelală.

Copiii aceștia, îndrumați și informați din timp, sunt capabili, în mod natural, aproape fără nici o sîrțare a organismului sau a mentalității lor, să se adapteze trupește și sufletește noului mijloc civilizată de locomoțiune aeriană, avionul. Educarea lor constituie o îndatorire a tuturor oamenilor de bine, a tuturor patrioților luminați cari doresc pentru țara noastră ca ziua de mâine să ne găsească la un nivel de civilizație, cu celelalte popoare.

Iată de ce acțiunile propagandistice ale Aero-Clubului Alabastru care organizează *botezul aerului pentru școlari* și ale Aero-Clubului Regal al României care organizează *concursuri naționale inter-școlare de aviație*, trebuiesc salutate, de toți acei cari simt românește, ca *fapte de o capitală însemnătate în dezvoltarea Ideii de aviație la noi.*

Prof. G. Țintă

Gîndul meu

Gîndul meu acum mă duce
Ispitit de-o nouă lume,
Cu grădini nețărîmurate,
Cu comori fără de nume.

Și mînat de-o rază albă,
Vis de cântec, în surdina,
E din lumea fericirii,
Prima rază de lumină.

Înima-mi încet vibrează,
Iară gîndu 'n largul vieții
Pleacă 'n zarea depărtată,
Plin de focul tinereții.

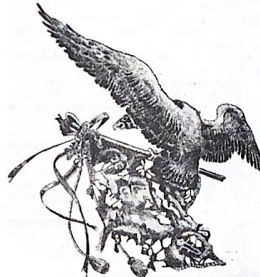
— Du-te, gândule, trimete-mi
Din a cerului scipire
Să plutesc în praf de stele

Căci e prima mea iubire.
Georg Bădulescu

„ARIPĂ FRÂNTE”

SCHIȚĂ

Era în vara anului 1917. Războiul își înfinsese aripile sale aducătoare de moarte, peste întreaga noastră țară. Orașele erau triste, nu pline de viață ca altă dată. Numai Bărladul își păstra veselie de odinioară. Veselia Bărladului reîncepuse de când se înființase aerodromul unit al diviziei. Vă pomenești de aerodromul unit, fiindcă gazduia în imensele-i hangare și avioane străine aliate.

Suteanu Al.

Văzut de sus, aerodromul era ca un enorm mușor de furnici. Dela ora 5 dimineața încep furnicile sburătoare — avioanele, — să fie dichisite de furnicile lucrătoare — mecanicii — pe când furnicile le-nese — personalul navigant — stau lungite pe iarbă așteptînd să se sfărșească odată această dichisire atât de chinuitoare pentru ei.

Echipajele s'au format, motoarele zonzănesc asurzitor și cinci aparate se desprind din șirul de avioane aflate în fața hangarelor: Unul pleacă în reglaj de artilerie, altul la fotografie aeriană deasupra frontului. Unele de multe ori nu se mai întorc, lăsînd tristețe în sulțelele camara-

zilor și făcând pe Nicușor, șeful escadrilei românești, să exclame: — „Iarăși... aripi frânte!”. Celelalte pleacă în bombardament, cu riscul de a fi atacate de cavalerii aerieni dușmani.

Până la sosirea acestora, aerodromul își menține veselia.

Doi piloți plutonieri din escadrila noastră, stau de vorba cu doi mecanici ruși veniți acum. Rușii îi întreabă cum se numesc. Unul din piloți face cu ochiul celuilalt și răspunde:

— „Bujie”.

Rușii spun contrariată de nume:
— „No harașo...! Asta no rumenschi, asta americhenschi...!”
Piloții își dau silința să-i păcălească, dar rușii nu înghit.

— „Rumenschi este „escu” nu „jie”!”

— Piloții au înțeles numai decât înțelepciunea Rușilor și răspund rădăși: — „Nu „Bujie” ne chlamă, ci „Bujie-escu”!”.

Rușii foarte veseli răspund:

— „Harașo, harașo, așa rumenschi, merge bea un spritz...!”

Spritzul rușilor consta din spiritul ce-l luau din busolele avioanelor, care în sborul lor mai răcenu, vorba vine, spritzul atât de adorat de ruși.

Lângă hangar un mecanic spală niște carburatoare cântând:

— „Și-așa viața și-o petrece,

Cavaler cu sânge rece!”

Patru din avioanele plecate, s'au întors. Virează scurt deasupra aerodromului, spre a-și lua distanța necesară ca să vie la aterisaj — — — — —

Au trecut trei ore dela aterisarea celor patru avioane și cel plecat în fotografie deasupra frontului tot nu venise. Nicușor începe să strige cu pumni înțelești:

— „Iarăși aripi frânte, iarăși aripi frânte, destul am răbdat... mâine dimineață voi răzbuza echipajul pierdut azi...!”

Noaptea se lasă greoaie, îndolind cu umbrele ei întregul aerodrom. A doua zi soarele își ridică fruntea dintre munți și se arată în toată splendoarea lui, falnic și luminos. Inveselind cu razele auzii chiar și pe Nicușor, care aștepta regărea „New-portal-ului”, pentru a se răzbuza.

Peste 10 minute, se văzură în zare cinci „Brandenburg”, ce veneau ca niște ulii de pradă deasupra Bărladului, abia scudat din somn. Nicușor se înveseli și mai mult. Zâmbi și ne strânse la fiecare mâna sarutându-ne. Parcă ar fi presimțit că nu se va mai întoarce...

Se urcă în carlingă, se leagă, își încearcă mitraliera și decola în șandela. Groaza pe care o simțira Germanii la ivirea cavalerului nostru ce urca galant, se văzu imediat, căci deodată formația se desfiacă, luând-o vrajste, amețiri de băzâitul nervos al avionului lui Nicușor.

Se aude păcănitul mitralierei cavalerului zburdănic. Primul avion își pierde echilibrul și intră în „vrile”. Cavalerul urcă urmărind pe celelalte cari sunt amețite de prima victorie, pe când cel intrat în „tirbușon”, cade în adâncuri. Nicușor trece printre două din avioanele inimice. Cel care era mai sus se aprinde intrând și el în picaj, iar în căderea lui intră în alt avion și cad împreună. Corpuri mici se vad căzând în haos, bălăbâind din membre.

Un al patrulea avion fu doborât de Nicușor în acest timp, dar se vede că a fost rânt și el. Vrând să ducă jocul morții până la ultima picătură de sânge și ne mai simțindu-se în stare să lupte, puse motorul în plin și intră cu putere în ultimul vultur gotic. Avioanele se înleștară, parcă într-o strângere de mână frățască înaintea morții și căzura arzând. Deodată toate fețele vesele de până atunci, se întunecară și toți oamenii de pe aerodrom parcă la un ordin sfânt își făcură cruce...

— „Cădea Nicușor...!”

De atunci veselia și voioșia sănătoasă a aerodromului, dispăru pentru totdeauna, căci Nicu Capsa, fusese cel mai iubit de toți cari se aliau pe aerodrom și cari l-au cunoscut.

Iar acum se putea spune într'adevăr:

— „Aripi frânte...!”

Popișcanu Marius

Ideile politice ale Cronicarilor

Sub numele de cronicari înțelegem un șir de scriitori din secolul al XVII și până la Dimitrie Cantemir, care este primul istoric român.

Ca să ne dăm seama de ceea ce cred acești cronicari asupra politicii, trebuie să ne amintim că epoca grecescă nu începe cu Mavrocordat, ci cu Matei Basarab și Vasile Lupu, cari au fost puși în scaun grație unei răscoale contra Grecilor. Cronicarii admit că domnul să-și stabilească relațiile externe cum vrea însă cu înțelepciune. Înțelegând bine interesele și posibilitățile principatelor față de puterile vecini, cronicarii preconizau stabilirea unor raporturi de amiciție cât mai strânse, care, dacă nu erau uneori stabilite pe baza de simpatie, erau întemeiate pe situația principatelor.

Astfel Urziche apăra independența lui Ștefan față de Poloni și spune că el a trimis craiului soli doar să-l aibă prieten și nici decum să-și arate supușenia.

Ei plâng țara, când aceasta ajunsese sub stăpânirea Grecilor, îi judecă cu cuvinte umilitoare, însă protestările lor se opresc aci.

În ceea ce privește politica cu imperiul otoman, și-au dat seama că noi nu putem rezista acestei mari puteri și că lucrul cel mai cuminț e ca să ne aflăm în bune relații cu ea.

Cronica ar lui Hristache laudă pe Mavrogheni că a bătut pe Turci. Însă adaugă că ar fi fost mai bine să ne aflăm în bune relații cu ei.

Politica internă se rezuma la: domn boier și popor. În secolele XVII și XVIII se iradăceștează în Europa teoria dreptului divin. Această teorie nu poate prinde în principate din cauza deselor schimbări de domn și mai ales din cauza văditelor influențe, pe care o exercită sultanul în aceste locuri. La noi nu mai există dreptul de succesiune, cum era la început și cum era conceput în occident și de aceea după un domn nou se icsau întotdeauna certuri pentru domnie din care cauza istoria noastră ni se pare câte odată monotonă, repetându-se aceeași situații. Cronicarii nu dis-

cută acest lucru, însă erau contra deselor schimbări de domn. Ei cer dela domn o serie de calități și anume: să nu fie prea crud, să se alle bine cu vecinii și să îndepărteze vrajba dintre supuși. Faptul că domnul nu știa să scrie sau să citească nu-l criticău, însă ceiaze îi preocupă pe ei era ca dânsul să aibe grijă de țară.

Tatal lui D. Cantemir, C. Cantemir care a domnit în Moldova, nu știa să scrie și să citească. Cronicarii nu-l criticău. Îi criticău pe Dumitrache Cantacuzino, care a dat voe Tatarilor să jereze la noi și astfel a adus sărăcie în țară. Domniile lui Matei Basarab, Vasile Lupu și Constantin Duca sunt laudate de cronicari. Primii doi pentru că au încercat să organizeze țara al treilea pentru că a luptat pentru deslăntirea vecinătății. Critica însă pe domni ambicioși astel caracterizează pe Mihai Viteazul ca pe un vanitos, care, vrând să-și facă un nume mare, a atras urgia țării străine asupra țării noastre.

Domnul, pe timpul cronicarilor, avea o mare putere, astfel ca săvârșia abuzuri. Cu toate acestea cronicarii nu voru ca prostimea (prin aceste cuvinte ei înțelegău pe țărani) să se răscoală contra stăpânirii. Constantin Capitanul critică cu cuvinte de birjnicură și de umilire o răscoală a dorobanților pe timpul lui Matei Basarab.

Ultima condiție cerută unui domn era să fie pământean, căci numai un astfel de domn simte în adevăr nevoile țării. În ceea ce privește pe boieri, cronicarii cereau ca ei să fie respectați de domn și de asemenea să-l respecte. Pitarul Hristache în cronica sa este indignat contra lui Mavrogheni, care pe când era la război lasă guvernator al Bucureștilor un om cu totul necunoscut. Dacă ei cereau ca boierii să fie cinstiți de domn, cereau de asemenea ca aceștia să se respecte în mod cinstit. Astfel avem exemple o judecată în acel timp.

Un oarecare Știrbei, pe timpul lui Brâncoveanu, fiind trimis să strângă haracul în Olenia, nu restituă, când se întoarce, toată suma încasată și fu tras la judecată,

unde tăgădui adevărul, până ce i se arăta chitanțele eliberate de el. Brâncoveanu după ce-i aminti că-l mai ertase încă de două ori și că-l ridicase din nimic în al doilea rang din țară. îl condamnă la închisoare de unde nu ieși decât mai târziu. Acest fel de judecată îl admit și cronicarii și tot ei pun regula că boierii nu trebuie să plătească bir.

Poporul trebuia să se supună tuturor, de la vodă până la cel mai mic boier. Cronicarii nu critică pe acei ce se purtau rău cu poporul, ci pe acei ce se purtau rău cu boierii. Cu toate acestea ei nu sunt oameni răi, și le pare rău, când prânii sufereau de secetă sau plătau dări prea mari. Oearăse însă pe țărani, când aceștia se revoltă contra stăpânirii, căci atribuiau

acest drept numai boierilor. Așa cum ni se prezintă ideile lor putem vedea că pe lângă cunoștințele mai mult sau mai puțin precise și științifice (în sens istoric) reiese un vădit bun simț și un spirit politic practic.

Constatăm că marea majoritate a cronicarilor boieri și carturarilor mai mult diletanți, prin propriile lor necazuri și greutăți. Ei scriu la bătrânețe și experiența capătăată le dă o judecată chibzuită și optimismul tinereții vedem că se tâlmecește în scrierile lor printr'un oportunism înțelept singura politică preconizată de cronicarii cari și-au dat seama de situația țării inconjurată de dușmani.

Ion Juvara
Cl. VII

PRIMĂVARA

I

Ca și un vis ce 'n zori de zi dispăre,
S'a dus și cel din urmă sloi de ghiață.
Pe cerul clar, azi soarele apare,
Natura 'ntreagă prinde iar viață.

II

La geam în ciripiri voioase
Se 'nvârt sglobiu, gingașe păsărele,
Iar din pământ micuțe și sfioase
Apar pe câmp, albastre viorele.

III

Renaște tot, și omul și pământul.
Un suflu cald din cer acum coboară
Din dărnicia lui, înalt Prea Sfântul,
Și tot ce mort a fost învie iară.

IV

De-acum încep, încet, încet să vie
lubiții barzi, plecați de-atăta vreme,
Iar blând, zefiru-acum o să ne-adie,
Doinind prin crânguri tainice poeme.

Virgiliu Hărădu
cl. VII

Poiana din Bucegi. Mihălcescu Șt. (vezi art. «Despre fotografie» pag. 13)

În parcul școlii de agricultură Nucet

Cum te dai jos la gara Nucet, vezi la spatele gării o pădure mare, care se întinde cât vezi cu ochii. Intrând apoi pe poarta școlii de agricultură și mergând pe frumoasa alee de plopi, îți se pare că ai intrat într'un rai. Cum intri pe poartă vezi la dreapta casa directorului, iar la stânga muzeul școlii. Trecând mai departe, intri în parc, în mijlocul căruia se ridică un mic și frumos monument în amintirea eroilor, foști elevi ai școlii, căzuți pe câmpul de luptă. Lângă monument, se află un pavilion așezat pe niște stâlpi înalți. Trepeltele sale sunt formate din rădăcinile unor copaci bătrâni. De la fiecare scară, pleacă câte o alee, pe marginea cărora sunt flori de toate culorile. Tot de la pavilion, pleacă o alee, care duce la noul local al școlii. La spatele școlii curge un pârâu care se lărgeste în chipul unui cleșteu frumos. La intrarea și ășirea pârâului din cleșteu, sunt

puse niște site ca să nu poată trece peștele. În mijlocul cleșteului sunt niște flori de nufăr dându-i o înfașare mai frumoasă.

Am văzut acest parc de ziua eroilor. Un vânt de primăvară gonea pe bolta albastră, norii alburii, înecați în lumina soarelui. Copacii seculari fremătau. În amiaza acelei zile, un preot cu glas pătrunzător, pomenea pe foștii elevi ai școlii, morți în război. Colegii lor în viață, cu frunțile cărunțite, sub aceleași bolți de frunze sub care închegaseră primele visuri ale tinereții, adunați la piosă solemnitate, retrăiau un trecut în care chipurile prietenilor de altădată, se limureau staruitoare de duioase amintiri.

Istrătescu George
cl. III b.

Român Gruea Grozăvanul

ANALIZA LITERARĂ

Balada „Român Gruea Grozăvanul” este o poezie populară culesă și îndreptată ca formă de Vasile Alecsandri.

Aceiașea se petrece într-un cort tătaresc de pe malul Nistrului, în mijlocul hoardelor Tatarilor. În urma unei încaizii în Moldova, prinși pe Gruea care prin puterea și vitejia lui vărise groaza în Tatarii, lași pe Gruea legat în fața hanului, înconjurat de femei văduvite de el și de fete îmbrătănite căroră le omorise băcaii ce aveau să le ia de soți. Sentin își aștepta osândă.

Totuși dorul de viață e mai presus de toate și gândul că va muri, lăsa puțință de apărare, îl face să se gândescă la un mijloc de scăpare. După ce măturăse greșelile ce le făcuse, cere voie hanului ca înainte de moarte ca orice bun creștin, să se spovedească la un preot, căci prea multe păcate are și precă il apasă cugetul omorurilor făcute printre Tatarii. Hanul se învoiește și îl trimite cu o gardă numeroasă la cea mai apropiată mănăstire.

Ajuns aici, Gruea singlând o secure de la unul din soldații, își face drum de sânge și în luga mare la grajdul hanului își alege pe cel mai frumos cal și încalcând se învește în fața hanului. Acesta încerează, îl țintă și-l roaga să nu dea nimănui calul, nici la Turcii nici la Unguri, sau Poloni caci nu-l îngrijesc, ei s-a-l jo întru Români. Gruea plecă spre țara lui dragă și cere hanului să fie urmărit de cei mai buni înșari, cari fură cu toții măcelari și astiel Gruea se întoarce liber la ai săi.

Din expunerea pe scurt a acțiunii vedem că sentimentul esențial e cel de vitejție și prin el se erata firea Românilui.

Vedem în Gruea pe Româniul nepăsător în fața morții, cu puteri supranaturale deoarece el apăra o cauză slăntă și deci este justificată omorirea miilor de Tatarii pe pământul țării. Îl vedem nepăsător în fața morții dar și dorință de viață și de a fi folositor patriei sale. Deacea recurge la inteligența lui și scapă din cea mai mare încercătură, din care nu se vedea nici o posibilitate de scăpare.

Mai vedem atât la Han cât și la Gruea o dragoste mare față de calul lor. Deoarece calul a fost acela care a scapat de moarte

pe Gruea și pe eroii pe cari îi găsim în diferite balade, poporul în poezia lui l-a făcut năsdăran.

Această baladă este ecoul suferințelor poporului român în decursul veacurilor, este încaiza vie a dragostei de pământul țării noastre, slăntit cu sângele strămoșilor și dorul de a-l apăra cu sacrificiul vitei lor. Ei au putut să țină piept nenorocirilor care s-au abătut de veacuri asupra noastră. Și ca această vitejție să se menție, poporul român și-a găsit întotdeauna sprijin în exemplul de vitejție al erolor țeiși d'in sânul ei. Ca amănica lor și a timpurilor în care au trăit să se menție vie în sufletele lor poporul l-au poetizat în cântecele lor de vitejție. Unul dintre acești eroi este Gruea Grozăvanul cântat de poporul nostru în poezia cu acest nume.

Boisnard Jean
Cl. IV-a A.

Din războiul pentru întregire

Pe frontul Carpaților, vitejii noștri soldați, luptau din greu pentru întregirea neamului. Puholul dușman fiind mai numeros și mult mai bine înarmat, înainta în țara și astiel fură evacuate rând pe rând toată Muntenia și Oltenia, frontul se stabili pe Siret și Putna.

Pe malul Putnei, alături de mătura Odo-besilor era situată comuna Tilești pe un deal.

În această comună este via bunicului meu. Din cauza dealului, Nemții nu puteau vedea comuna ca s'o bombardeze. Ei vedeau numai Biserica care era înaltă.

Știind că în turnul bisericii sunt soldații, cari observau mișcările lor, Nemții traseră mai multe bombe, dintre care una lovi casa bunicului meu și-o distruse.

Comuna noastră era apărată de Ruși, cari dând de vin din belșug, se pusera pe băut și nu mai aparau frontul și hotărârea evacuarea satului. Bunicul încerca totul în carul cu boi și plecă spre Tecuci. Această parte era și ea bombardată depe frontul dela Siret. Când ajunse aproape să intre în oraș, o bombă distruse paron dinapoai a carului unde era bunica mea Ștefania care înceta din viață, în luna Decembrie 1917.

Oancea N. Nicolae
Cl. I-a B.

Meditatorul

de Anton Cehov

Elevul clasei a 7-a Egor Siberov cu oarecare indulgență înfunde mâna lui Petre Udodov. Petre un băiețandru de doisprezece ani, purtând o hănuță cenușie, gras cu obraji roșii, cu fruntea mică și parul sbârbit, salută respectuos și se îndreaptă către dulap după caete. Ora începe.

Conform înțelegerii făcute cu bătrânul Udodov, Siberov trebuie să învețe cu Petre câte două ore zilnic, pentru care lucru primește șase ruble pe luna. Îl prepara pentru clasa întâia, dar Petre a căzut).

— Așa... începe Siberov, aprinzându-și o țigară — Pentru ziua de azi d-ta ai declinarea a patra, Declina fructus!

Petre începu să declină.

— Iarăș n'ai învățat! — spune Siberov, sculându-se în picioare. — Pentru a șasea oară îți dau declinarea a patra și d-ta nu-mi știi cu o iotă mai mult! Ei când în slărașt vei începe să-ți înveți lecțiile?!

— Iarăș n'ai învățat? — se aude după oă o voce răsușiată. În odăie intră tatăl lui Petre, (fostul secretar de guvernare) Udodov. — Iarăș?... Ei dece n'ai învățat? ah! porcule, porcule... Sa crezi Egor Alexandrovici, și ieri l-am bătut!

Și cu un suspin greu, Udodov se așează lângă fiul său și se uită în sferențului dicționar de Kimer. Siberov începe să examineze pe Petre în prezența tatălui. Sa aile prostul de parinte, ce prost e fiul lui! Intră în pasiunea de a examina, urăște, disprețuiește pe micul cu obraji roșii dinaintea lui, gata să-l bătă, fi pare chiar rău, când băiețelul din întâmplare murește răspunsul; așa e de scârbit de Petre a acesta!

— D-ta nu știi nici declinarea a doua. Ba nici întâia n'o știi! Iată cum înveți dumneata! Spune-mi cum face vocativul dela „meus filius”.

— Dela meus filius! Meus filius face... face...

Petre se uită mult timp în tavan, nișcă mult timp din buze dar nu răspunde.

— Ei, atunci cum face dativul plural dela „deci”?

— Deabus... filiabus — răspunde Petre. Bătrânul Udodov da afirmativ din cap. Meditatorul, neașteptându-se la un răspuns bun, își mușca buzele.

— Și ce substantiv mai are dativul în abus — întreabă el.

Când colo și substantivul „anima — suflet” are dativul în abus, ceace nu stă în Kimer.

— Frumcasa limbă e latina! — observă Udodov. — Alon... tron... bonus... antropos... Mare filozofie! Zau așa! Și toate astea trebuie să le știi! — urmează el suspinând. Ma stingherește javra dracului — se gândeste Siberov.

— Imi stă pe cap și supraveghează. Nu pot să sufar supraveghearea!

— Așa... — se adresează el lui Petre — Pentru data viitoare la Latina vei lua a-ceașă lectie. Acum la aritmetica... la tă-bilița... Problema următoare...

Petre scupă pe tablă și șterge cu mătrea. Meditatorul ia cartea și dictează.

— Un negstor a cumpărat 138 metri de postav negru și albastru pentru 540 ruble. Se întrea câți metri a cumpărat din fiecare lel, dacă pentru cel albastru a plătit 5 ruble metrul, iar pentru cel negru 3 ruble? Repeta enunțul problemei.

Petre repetă enunțul problemei și numai-decât țara nici o vorba începe să împarta 540 la 138.

— Pentru ce faci aceasta? Un moment. De altiel... continua... Rămâne rest? Aici nu poate fi rest. Da-mi te rog să împart eu.

Siberov împarte, capătând trei cu rest și șterge repede.

— Cîndat! se gîndește el trecîndu-și cu mîna prin păr, și roșind. — Atunci cum se rezolvă? — Aceasta este o problema de ecuații nedeterminate și nici de cum aritmetica...

Meditatorul se uită la răspuns și vede 75 și 63.

Hm... cîndat! aha... de adunat 5 cu 3 și de împărțit 540 cu 8? Poate așa?... Nu!

— Rezolvă! — spune el lui Petre.
— Ei ce te gândești? Problema e iacărie
— zice Udodov lui Petre — Ehe! Dar dobitoac
mai ești frate! Rezolvă d-ta Egor Alex-
sandrovici.

Egor Alexandrovici în condeiul în mână
și începe să rezolve. Băbăle, devine roș
și palid.

— Problema aceasta de fapt e algebrică
— spune el. Cu x și cu y se poate rezolva.
De altfel... și așa se poate. Eu, vedeți am
împărțit, pricepeți... Acum vedeți... trebuie
scăzut... pricepeți... sau iată ce: O să-mi
rezolvi d-ta problema aceasta singur pen-
tru mine... te gândești și.

Petre zămbiește hidos. Deasemenea și
Udodov zămbiește. Amândoi înțeleg incur-
cătura profesorului, care se turbură și mai
rău și începe să umble prin odăie.

— Și fără algebra se poate rezolva —
zice Udodov, luându-și mâna după numă-
rătoare. Iată vedeți?

El clompanește pe numărătoare și capătă
75 și 63, cece și trebuia.

— Iată. Așa facem noi. Și pe neînvațate.
Meditatorului începe să-i fie frică. Oprim-
du-și bătaie inimii, el se uită la ceas și
vede că a mai rămas o ora și un sfert,
un veac întreg.

— Acum dictare...
După dictare, geografia, după geografia
religii, limba rusă — multe obiecte sunt
și pe lumea asta! Dar însăși se termina
lectia, Siberov își ia palăria, întinde mâna
lui Petre și salută pe Udodov.

— N'ai putea să-mi dai astăzi parale
— se roaga el timid — mâine trebuie să plă-
tesc taxa școlară; mi-i datorată pentru șase
lani.

— Eu? A da, da, da — holborosește
Udodov, neuitându-se măcar la Siberov —
cu plăcere. Numai că acum n'am. Dar
peste o săptămână... sau peste două.

Siberov se învoiește, și punându-și ga-
loșii săi murdari, pleacă la o altă lecție.

trad. de Kohn
Cl. VI-a

Mumii de pisici

În vechiul Egipt pisica se bucura de o
mare considerație. Un cercetător scria des-
pre acest lucru: „ca era considerată ca
dihul aparator al casei, ca un animal sfânt,
și acei care se atinge de ea face un mare
pacat și pe care îl va ispași cu greu; vai
de acela care omoară o pisică!”

Diodor povestește că un roman aflându-
se în Egipt, avu nenorocul să omoare o
pisică și aceasta din neglijență.

În zadar au încercat oamenii cu supra-
fața sa obțina clemența poporului, — nici
chiar intervenția Regelui n'a putut face
ceva pentru nenorocitul străin, care fu sa-
crificat pentru rascumpărarea marelui pă-
cat.

În caz dacă vre-o pisică cu prilejul vre-
unei necedii murea tot poporul era în dol-
iu; dacă murea de moarte naturală, atunci
toate persoanele din casa respectivă își
tundeau sprincenele.

Ochii cadavrului felin erau închiși cu pi-
etate și mustațile presate pe falci. — apoi
trupul neînsușit era bănușat în lăși de
pânză, a căror aranjare era supusă unor
anumite reguli. — după regiuni.

Mumia era apoi îngropată.
Cimitirele de pisici din Bubatis și Beni-
Hasan au furnizat cercetătorilor o sume-
denie de mumii de acestea.

Ca și în zilele de astăzi, în acele vre-
muri pisicile erau favoritele femeilor și
multe doamne d-n înaltă societate se lă-
său îngropate alături de vre-o pisicuță a-
dorată în timpul vieții.

(Science et voyages)

Tradus de Titi Anghelescu

**Cu începere dela 1 Februarie
se institue la liceul nostru cursuri
de bacalaureat ce se vor ține în
fiecare zi dela 5-7 p. m. Cursurile
sunt ținute de d-nii profesori ai
liceului nostru. Informațiuni se lau
secretarul școlii, d. Dobrescu.**

Evoluția cinematografului

(Urmare)

Efortul german din timpul ultimei con-
flagrațiuni mondiale ne-a dat pe unul din
cei mai mari regișori: pe Fritz Lang.

În producția germană, care ne-a dat a-
devarate opere, opera sa va rămâne în
ciuda tuturor, cea mai simbolică, cea mai
puternică, cea mai reprezentativă a con-
cepției germane. Într-un articol foarte in-
teresant, Fritz Lang, delineste el însuși ceace
numește misiunea realizatorului. Pornind
dela principiul unei concepții individuale,
el cere cinematografului să fie reflexul sin-
cer al aspirațiilor particulare rasei sale
către o unanimitate comună. Prin diluziunea
și caracterul său internațional, care îngă-
due să nu se îngrijească de dificultățile
lingvistice, cinematograful pare a fi în
adevăr o mărturie precisă a tendințelor
fiecărei rase, în fața aceluiași probleme o-
menești. Cerând cinematografului să exprime
în mod liber concepțiile tuturor popoarelor,
Lang, aduce celei de a șaptea artă o va-
loare socială. În chiar operele sale a în-
cerat să realizeze în mod integru doriințele
sale în punctul unde ele se împreună cu
spiritul rasei sale.

Cu „Nibelungi” ne-a oferit o primă pildă
a misticismului german în forma sa ances-
trală. Cu „Doctor Mabus”, a mărit aceas-
tă pastune a fanaticului pe care l-am simțit
întotdeauna în gândirea germană dela
filozofii ei până la Faustul lui Goethe.

Cu „Metropolis”, a înălțat până la ex-
trem nevoia de simbol și ne-a spus în mod
deschis tema psihologică și socială care
l-a călăuzit.

O operă ca aceasta nici nu poate fi lip-
sita de scaderi din cauza puterii ei însuși,
dar ea destăinuie o credință arzătoare în
rolul uman al cinematografului. „O eroare
a lui Lang este aceea de a crede că se
poate face filozofie pe ecran cu ajutorul
imajinilor simbolice” ne spune Henry Pon-
tallile. Cine a ști trebuie să ne arate, nu să
ne explice, să ne demonstreze sau să o-
rânduască. Dar Lang, ca orice spirit înalt
al țării Rinului, caută să atingă adevărul
prin un vast expozeu filozofic și însuși ma-
niera sa este o mărturie. „Ceace crează
trebuie să fâșnească din convingerea cea
mai intimă și cea mai sacră”, spune el in-
susuși vorbind de realizator. Și această primă
sinceritate față de el însuși, îngăduie fiecă-
rui să se exprime după temperamentul
său propriu, ne-ar da, dacă ar fi generală
o cinoastere exactă a concepției fiecărui
popor. Filmul sovietic e o alta dovadă.
Astfel prin o perfectă interpretare a ideilor
și tendințelor, putem spera într-o încredere
mult mai largă și mai tangibilă. Această
invățătura spre o umanitate mai bună, va
fi primul efort social al cinematografului.

Murnau un alt regișor german, realiza-
torul filmelor „Faust”, „Ultimul dintre oa-
meni” și „Răsărit de soare”. Cu „Răsărit
de soare” cîdem într'un puritarism valat
în mod savant. Total e artificial. Nici un
sentiment uman real, nici o spontaneitate.
Actori parca erau prinși de rolul ce li se
dictase. Nimic personal în jocul lor. Din
această cauză se simteau rău, convențio-
nali. Se observă mereu regișorul, mult su-
perior operei sale. Dela „Ultimul dintre
oameni” până la „Răsărit de soare”, Mur-
nau s'a scoborât mult, o cădere verticală.
Realizarea tehnică era splendidă, foto-

grafia minunată. Însă intrigă era așa de banală, așa de artificială, personajele atât de puțn vii și mijloacele de exprimare întrebunțate atât de forțate, încât nu ne-a putut da nici un moment ideea unui fragment din viața „Răsării de soare” e filmul moralizator. E apoteoza căsătoriei, căminului, familiei. Nu mai lipsea decât leagănul de copil, tradițional. Dar era un lucru prea des întrebunțat.

Ca artiști Germania ne-a dat trei din cei mai mari trageieni ai omenirii pe Janinngs, Wegener și Veldt.

Filmul francez nu joacă un rol atât de important în cinematografia mondială. Alară de personalitatea regizorului Herber, nu mai este o altă personalitate cu renume mondial.

Trecând la filmul rusesc, vedem că acesta a început să ocupe un loc important în lumea producătoare. Dacă ar fi să judecăm după succesele obținute de filmele rusești în mai toate statele, după dezvoltarea luată de industria filmelor în Rusia, ar trebui să afirmăm că ele corespund unei nevoi reale, mult resimțită de lumea spectatorilor, satulă de convenționalismul filmelor produse după vechiul tip, imbibate cu nelipsitele elemente de melodramă. Filmul rusesc înseamnă un pas înainte în arta muta. S'au găsit reformatori în toate domeniile. Cinematograful, grație resurselor materiale de care dispune, grație posibilităților de realizare fără limită, ar oferi azi-ziul cel mai prielnic inovatorilor de tot felul. Încercările de a zdărnicii vechile formule de artă, de a crea orizonturi noi, posibilități nouă de exprimare, de materializare a ideilor, au întâmpinat însă opoziția conducătorilor producției, foarte grijulii cu avutul investit în filme.

De acea filmele produse cu duzina, ne întâișează o lume ideală, o lume de fanțose ce duc o existență mult diferită de viața noastră de toate zilele. Nimic din ceace ne-ar putea interesa, din ceace ar putea suscita probleme morale sau intelectuale pentru noi, nu intră în preocupările realizatorilor. Un subiect de o revoltătoare banalitate, tratat în cel mai imposibil chip, îneprăstrit cu câteva scene de cabaret, o duzina de pulpe goale, un șir de toaletes de un modernism extravagant și filmul e

gata. Rezultatul final: criza cinematografului.

Rușii au înțeles că numai un film care evocă realitatea, poate interesa și deslătuți emoții. Personajele lor rămân să ne impresioneze plăcut sau neplăcut. Participăm sufleteste la acțiunea filmului, trăim și ne înduioșăm alături de eroi și ne revoltăm în fața nedreptății la care sunt supuși. Într'un cuvânt filmul rusesc nu vine doar să provoace senzații vizuale. Spectatorul e prins de propriile-i simțuri. Realizatorul dirijează cu o savanță cunoaștere a oamenilor, nu numai acțiunea deslășurată pe ecran, ci însași simțimintele masei ce urmărește proecția peliculei, făcând-o să vibreze în lăta subtermei.

Rușii au găsit cea mai bună formula de artă. Au alăturat nevoia de repaus, de distraecție a publicului de educarea lui transformând filmele în un activ instrument de frumusețe, moralizare și instruire.

Cu aceste caractere filmul rusesc și-a câștigat simpatii în lumea spectatorilor cu toată opoziția celor interesați.

Filme ca „Țar și poet”, „Ivan cel groaznic”, „Mama”, după Maxim Gorki, „Țaras Trassylo”, „Condicata galbenă”, etc. marchează un punct de plecare pentru toate producțiile în toate țările.

Întoarcerea la realism predicată de filmele rusești, realizarea unor noi formule de artă, nelipsite de învelișul lor natural: viața, va câștiga în curând teren în lumea filmului.

În locul filmelor imbibate de un optimism pueril, cu acele lumi lipsite de preocupări omenești vom avea filme de un turburător realism. Când natura n'are logică, nici morală, scenariștii trebuie s'o corijeze iar regisorul s'o înzorzoneze în cel mai insuportabil chip?

Cinematograful rus ne-a dat un Pudovkin, un Ozei, Tourjanski și Eisenstein, ca regișori, iar ca artiști un Mousjoukine și un Koline. Dacă va continua pe drumul apucat filmul rusesc va cuceri lumea, alături de filmul german.

În stârșit filmul suedez, al cărui drum a fost o serie continuă de înfrângeri materiale, dar de mari câștiguri morale, evoluează, e adevărat, mai lent, decât filmul rus, dar în măsura destul de ridicată ca să

poată influența producțiile americane, franceze, germane și engleze.

De sus din peninsula, din țara cu minunate răsărituri de soare, au purces nu numai imaginile, ce-au influențat și cucerit lumea, dar și interpreți și regișori ce azi stăpânesc ecranul. Ca interpreți filmul suedez ne-a dat o Greta Garbo, o Mary Iobsson, un Lars Hanson, o Mona Mårtensson, un Einar Hanson, un Gösta Ekman și o Karina Bell, iar ca regișori un Molander, un Crisander, pe regretatul Stiller și pe Victor Sjöströme.

Închind nu pot uita filmul românesc care deși nu s'a impus până acum, din cauza viiregii soartei, totuși a dat și o pleiadă de artiști destul de cunoscuți pe ecranul european și chiar american ca Eliza la Porta, Genica Athanasion, Brădușă Grozavescu, Paula Ilers și Emmy Leyu, Genica Missirio și Nick Stuart țara a mai vorbi de regișorii Jean Mihail, Horia Igroșanu, Ion Sahighian și Rammacher.

Ce drum lung a străbătut cinematograful din 1895 până în prezent!

Sperî Celestin, cl. VI A

Curiozitate matematică

Iată un caz de înmulțire, într'adevăr uimitor. Să luăm numărul 142,337 și să-l înmulțim cu 2. Produ-ul va fi 284,674, adică un număr compus din aceeași cifre ale numărului deimulțit transpuse pe grupe de 3,285 și 711. Acelaș număr să-l înmulțim cu 3. Vom căpața 426,571 adică un număr compus tot din aceeași cifre. Înmulțim cu 4. Produsul e 569,348, acelaș ordine de transpoziție la acelaș cifre. Să înmulțim cu 5 : 711,425. Cu 6 : 852,142. La această ultimă operație cazul devine și mai curios, observând că ultimele 2 cifre ale numărului fac o mișcare bruscă, luând locul primelor 3 cifre pe care le resping în urma lor.

Și nu am terminat. Aceste 6 cifre ale numărului de înmulțit, oboșite și fuioase de a fi mercur rechițiionate în cinci operațiuni și vrând să se revanșeze ne strigă : „Fii bun, înmulțește acum cu 7” O surpriză ! Cele 6 cifre au dispăcut ca prin farmec și produsul ne oferă ... 999.999 !

E într'adevăr curios.

(Le Journal de Genève)

Trad. de A. Belle, cl. VII

Despre fotografie

Ce era fotografia acum 50 de ani ? Nu era decât o simplă meserie de profesionist. Astăzi, în urma atitor perfecționări, a ajuns una dintre cele mai frumoase arte. Cine nu știe azi ce este o fotografie, sau cine n'a auzit de aparatul fotografic ? Până în cel mai mic colț din fundul munților, orișice casa are în perete câteva „poze”.

Cred că ar fi potrivit, să fac un scurt istoric al acestei științe. După ce o serie de chimiști și fizicienii descoperă substanța pentru placa impresionabilă și camera obscură, Porta în 1560 dă la iveală aparatul fotografic. Cei cari au perfecționat aparatul și procedeele întrebunțate în zilele noastre, au fost Nicefor Niepce și Daguerre în 1813.

După o mulțime de îmbunătățiri, aparatul a ajuns astăzi foarte simplu. Ori și cine poate să-l întrebunțeze și să facă fotografii.

La aceasta am vrut eu ca să ajung. Toată lumea presupune că face fotografii artistice. E însă o mare greșală. Este foarte greu să faci o fotografie artistică. Mulți cred că este destul ca să reproducă pe o placă fotografică pe un Rubens, Michel Angelo, Grigorescu, etc., ca ei să dobândească o fotografie artistică.

Ambiția tuturor nu trebuie să fie de a imita ori și ce artă, ci de a aduce alte inovații. Mulți cari cred că sunt în categoria artiștilor în arta fotografică sunt lipsiți de această educație numită artistică. Alții cred că, dacă o fotografie e puțin „flu”, e proastă. Unele dintre ele, în acest caz pot avea farmecul lor.

Apoi încă o condiție esențială : ca o fotografie să fie artistică, trebuie să aibă neapărat cinci planuri, astfel ca perspectiva să fie cât mai vastă. Cealaltă extremitate acum, este fotografia falsă. Aceasta este făcută mai cu seamă de fotografiile de meserie, cari urmăresc câștigul bănesc. De ex. : D-soara X., vrea să concureze la un concurs de frumusețe, însă are un simț defect : nasul D-soarei seamănă cu o ridiche batrână. Și ea să fie înrem admișă, se duce la cunoscutul fotograf Y., și l roagă ca să-i facă o fotografie „artistică” dar nasul să fie unul dintre cele mai frumoase. El bine, această fotografie nu poate

fi numită artistică. Este opusul ei: este cea falsă.

Orice fotografie, care redă exact ceva poate fi numită artistică, nici de cam aceeași fotografie nu poate fi numită fotografică, ci un simplu tablou ordinar făcut de un pictor de ocazie, care n'are o altă meserie decât să le fabrică, să le încadreze și să le vândă la colț de stradă.

Un singur sâmbure trebuie să dau celor ce vor să crească și să devină fotografi artiști în adăvratul sens al cuvântului, anume: simplită, răbdare, voință și deosebită disciplină și desigur de plăcut.

Pentru ca acest articol să fie mai complet, trebuie să amintesc marile progrese în arta fotografică.

Pe urma invențiilor genialului inventator francez Lumière, acum 35 de ani, placa fotografică care nu era decât un dreptunghi de sticlă, cu un înveliș impresionabil, a fost înlocuită cu pelicula. Lumière a reușit să obțină succesiuni de clișee grație peliculei și astfel prin fotografierea succesivă a mișcărilor, am izbucnit să avem cinematograful, cea mai mare invenție a secolului trecut.

La începutul acestui secol, un chimist german Hoffmann, izbuteste, după studii îndelungate, să descopere clișeu cu foarte multe straturi impresionabile suprapuse și lăta o mare invenție: fotografia colorată e posibilă.

În slăbit ultima invenție care însă nu e încă bine cunoscută și popularizată, este televiziunea, adică fotografia dela distanță, este un miracol științific azi realizat.

În curând vom avea adoptat la aparatul de radio, mecanismul care să ne dea fotografia dela distanță și vom putea să stăm de vorbă cu o persoană care locuiește la câteva mii de kilometri privindu-o atât de aproape, ca și cum ar fi în fața noastră.

Dar ce să mai vorbim de invențiile în curs, când o să fie posibil ca cineva să deosească a citi un articol și el să apară tipărit în revista dictat de un ziarist din Honolulu!

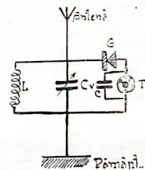
Dinu V. Popp
cl. VII-a

✍

Colțul galeniștilor

Radiolonia în țara românească se găsește azi în pragul unei nouă ere de dezvoltare.

Într'adevăr, prin intrarea în funcțiune a noului post de emisiune radiofonică, de mare putere, din București, numărul mai ales al amatorilor galeniști a sporit considerabil și sporește pe zi ce trece. Un aparat cu galenă este prin multe calități superior unuia cu lampi în primul rând simplitatea aparatului poate fi construit de amator și ieftinătatea lui, în al doilea rând, audițiile sunt lipsite de parazii, se reglează ușor

și nu mai are nevoie de baterii, acumulatori sau alte cheltuieli. Are un singur defect anume: nu se aude decât postul București și nu în Haut-parleur însă destul de bine în două trei căști.

Spre a se ușura construirea aparatului dăm mai sus schema lui și câteva indicații de montaj. A nu se crede că pentru a te apuca să construiești un aparat de radio este nevoie de noțiuni preliminare sau altele, ci din contră, după ce vei asculta o muzică sau o conferință bunăoară, deabia atunci curiozitatea te face să cercetezi și să studiezi frumosele taine ale radiofoniei!

Lista pieselor: 1 panou de ebonită 20 15
1 condensator var 500 c. m. (C.V.) 1 cond. fix 2000 cm. (C) 1 galenă (G) 1 set. de 35 sau 60 spire (L) 1 casă 2000 sau 4000 (ohmi) rezist. (R) 4 bușe 4 banane 1 planșeta de lemn 20 15 material de antena și panănt.

de Ionescu Marin și Costinescu Gh.

Festivalul liceului

Cel mai important eveniment școlar a fost serbarea patronului liceului nostru.

Serbarea a fost dată în ziua de 20 Decembrie 1929 orele 4 jumătate p. m. la Ateneul Român.

Cu toate că n'am avut la dispoziție ca în alți ani, scena „Teatrului Național” totuși, putem spune că și anul acesta am avut cea mai frumoasă serbare școlară.

Serbarea a avut loc la Ateneul Român. Programul începe cu „Imnul Regal”, executat admirabil de corul liceului sub conducerea D-lui Prof. V. Soloveanu.

După aceasta, prea subitului nostru director D-l Prof. D. Focea, a rostit „Cuvântul introductiv” iar Sf. Sa Părintele Georgescu-Silvestru a ținut o cuvântare despre: „Nașterea Domnului și datini creștinești”, foarte bine documentată.

Urmează partea cea mai frumoasă a serberii: „Victimul”, poem religios, aranjat după variantele populare de D-l Prof. George Marinescu și foarte corect jucat de elevii liceului.

S'au remarcat elevii Lupescu Gh. (Irod), Hărădu (Gaspard), Tondorescu V. (Ciobanul), Georgescu Favea (Oțetel I) și Badulescu Gh. (căruil Balthazar).

Foarte bine grimași și purtând costumele epocii, au reputat mult succes.

După o scurtă pauză, urmează partea doua a programului.

Elevul Maxim din clasa VI-a, a recitat deajuns de frumos poezia „Ism” de Cerna. Corul execută din nou câteva cântece, după care elevul Mircea Vasilescu din clasa V B cântă la violină „Andante din Simfonia Spaniolă” de Lalo.

Bucata nu prea ușoară, a fost executată

cu o siguranță care ne face să vedem în colegul nostru un talent muzicant.

Urmează orchestra liceului care a executat sub bagheta D-lui Angelescu: „Căluțul din Bagdad” de Boildieu și „Frülings Kinder” de Waldteufel.

Cu aceasta se termină partea doua a programului, partea treia fiind consacrată exercițiilor de gimnastică, sub conducerea D-lui Prof. Tănăsescu.

Au început cu „tablou alegoric”, executat de elevii liceului, de membrii șoc. Flacăra și de corecții; au urmat foarte frumoase exerciții de ordine și libere ritmice piramidale; Serbarea s'a terminat cu dansuri naționale.

S'au remarcat costumele de gimnastică bine armonizate și disciplina impresionantă cu care s'au executat mișcățile.

Șt. Mihalcescu.
cl. VII

Comemorare

La 12 Decembrie 1929 (Sf. Spiridon), a fost ziua lui Sțiru Haret, patronul liceului nostru.

În această zi, liceul nostru n'a ținut cursuri și a organizat un pelerinaj la mormântul marelui dispărut.

După oficierea serviciului divin de către Sfinția Sa Pr. Georgescu Silvestru au ținut câte o cuvântare: D-l C. Kirilescu secretar general la ministerul Instrucțiunii Publice și D-l Director D. Focea.

Au asistat d-ne profesoare și elevi de la dif. școli și instituții ce poartă numele fostului ministru al școlilor.

După serviciul divin s'a distribuit asistenței broșura: „Sțiru Haret” de d-l prof. George Marinescu.

Educația fizică în școală

Activitatea extrascolară

Soc. de educație fizică „Flacăra-Spiru Haret”

Salutul membrilor: *Sănătate.*

Dozaj: Minte, corp și suflet pentru Reg., noștri și țara.

În ziua de Sămbătă 21 Decembrie 1929 orele 5 p. m., membrii soc. au fost convocați în adunarea generală sub președinția D-lui D. Foța, directorul liceului. D-l Profesor P. Tănăsescu, prezintă statutele soc. și conform art. 25, salută în numele adunării pe D-l D. Foța, ca președinte de drept al soc.

D-l Președinte dă citire statutului, îl analizează și scoate în evidență importanța, din punct de vedere fizic, moral și intelectual, al prevederilor statutului, recomandă stăruitor membrilor și în deosebi, celor debili, a frecvența sedințelor soc., urează spor la muncă fizică pentru sporul muncii intelectuale și morale.

Adunarea în unanimitate dă aprobare statutului, D-l P. Tănăsescu propune adunării pe D-nii Profesori Gr. Marinescu și P. Popescu ca membri consilieri și supra cenzori pe cari adunarea îi primește cu plângute aplauze. Se aleg reprezentanții claselor în forma comitetului, se comunică că sediile de gimnastică se vor ține și în vacanță la sala de gimnastică a asociației Y. M. C. A. între orele 4—6 p. m. Luna membrii claselor III și IV. A. B.: *Miercuri* claselor V, IV, VII. A. B.: *Vineri* cl. I, II. A. B.

D-l P. Tănăsescu arată că prin înființarea soc., Liceul și elevii își măresc sfera de activitate școlară și extra școlară, își reglementează în parte, timpul liber, deci trebuie să fie mândri că și sub raportul educației fizice, au izbutit să fie pe același picior de egalitate cu liceele vechi din Capitală ca: Lic. „Gh. Lazăr” cu soc. „Inanție și Vittoria”, Matei Bazarab, cu soc. „Apărătorii Patriei” și Lic. „Sf. Sava” care e în preajma reorganizării soc. „Sf. Sava”.

Adunarea ia sfârșit într-o atmosferă caldă prietenească și plină de entuziasm.

Wolley-Ball

În luna Octombrie, în sala de gimnastică a Lic. „Cantemir Vodă” a fost un match amical între echipele reprezentative ale claselor VII-a Lic. „Spiru Haret” și „Cantemir Vodă”.

După 3 mitanuri, Cantemir 39 p. „Sp. Haret” 37 p.

În luna Octombrie cl. VI A, a jucat, matchuri amicale cu cl. V A, și V B. După 3 mitanuri cl. VI 44 p. și cl. V A. 40 p. iar cu cl. V B. a rămas nedecisă.

Tot în luna Octombrie cl. VI A, a avut matchuri amicale cu echipa cl. VI Lic. „Cantemir Vodă”. După 3 mitanuri: Sp. Haret 27 p.; C. Vodă 41 p.

Rugby

La 23 Noiembrie, pe stadionul F. S. S. R., a avut loc un match amical între echipele reprezentative ale lic. Sp. Haret și Sf. Sava, cu următorul rezultat: 32—0; 15—0; pentru lic. „Sp. Haret”.

Remarcăm dela Sp. Haret pe Argeșiu Al și Teodorescu V, VII.

La 6 Decembrie tot pe F. S. S. R., echipa lic. „Sp. Haret” a avut un match amical cu echipa lic. „Gh. Lazăr” cu următorul rezultat pentru „Sp. Haret”: 3—4; 3—0.

În ambele matchuri, echipa reprezentativă a Lic. „Sp. Haret” a fost formată din elevii:

Teodoru VII
Șerbanescu VII Manolețu VII Argeșiu VII
Leibovici VII

P. Clughe VII
Cեսianu VII

Petrescu IV Crivăț VI Em Dumitrescu V
Băduțu VII Sarian VI

Lupescu VII Teodorescu VII Costinescu VII,

Ping-Pong

Echipa reprezentativă a cl. V A, compusă din: Dumitrescu Em, Grigorescu Dec, Hanes V. R. și Kundacyiau A. stă la dispoziția onitării alte echipe, pentru matchuri amicale.

Aviz cl. V B, VI A, VI B și VII.

M. B. Orice provocări se fac înscris prin direcția soc. „Flacăra-Spiru Haret” și numai cu clase corespunzătoare din celelalte licee,

Direcțiunea Flacăra-Sp. Haret

Concert Simfonic Dumin. 1 Decem.

Datorită maestrului G. Enescu publicul a putut auzi în această zi un program extensiv de interesant, compus din: Brahms „Uvertura Tragică”, Beethoven Simfonia „Pastorală”, Liadow „Kikimora”, și Berlioz: două fragmente din „Romeo și Julieta”.

Uvertura Tragică este extrasă din materialul tematic al operii „Faust” opera pe care Brahms curând o abandona. Temele uverturii sunt de o seriozitate profundă, ceace nu împiedică în unele locuri atmosfera să fie mai veselă: Kalbeck biograful și prietenul intim al lui Brahms susține că uvertura s'ar putea numi cu drept cuvânt „Uvertura Faust”.

Simfonia 6 (Pastorală) a fost compusă de Beethoven în vara anului 1808 la Heiligenstadt (lângă Viena). Ea este tributul său de recunoștință pentru ospitalitatea pe care i-a acordat-o natura, în care Beethoven cu multă dragoste se avântă. Simfonia Pastorală are 5 părți.

Poemul Simfonic Kikimora de Liadow. Kikimora e un monstru cu chip de om. Un pisoi inteligent îi ține de urât. De dimineață până seara Kikimora, face șgomot și scandal de cu seară și până la miezul nopții fluieră și țuieră stident. Iar dela miezul nopții și până în zorii zilei, toace căneapă, sau țese haine de matase. În gândul ei Kikimora frământă răul pe care-l vrea să reverse asupra omeniilor.

Fragment din opera lui Berlioz „Romeo și Julieta”. Scara de dela palatul Capulet începe cu o parte lentă. Romeo ascuns în grădina palatului privește la fetele iluminate, Julieta e acolo și petrece poate, în timp ce el se stăpârște de dorul ei... Romeo intră în palat și strălucirea orchestrală ne indică precis când ajunge în sala de bal.

Aici găsește pe Julieta și inimile care s'au dorit atâtă se îmbrățișează o clipă. Romeo este recunoscut și e nevoit să plece, resemnat se retrage în liniștea grădini în timp ce serbarea continuă, plină de viață.

Asupra modului cum a fost interpretat concertul este inutil să mai insistăm. Nu este deștula garanție persoana D. Enescu care și la noi ca și în străintătate țese ca unul dintre cei mai mari muzicanți ai lumii.

Eugen Trancu-Iași
cl. VI B

Educațiune muzicală și concertul de Sămbătă 18 Ianuarie 1930

Ne adunăm pentru a patra oară în sala Atheneului Român, în scopul binecunoscut al unei demonstrațiuni cu caracter educativ, tratând cea mai desăvârșită formă muzicală-simfonia.

Dacă este adevărat că muzica lui Mozart inspiră mari dificultăți dirijorale, apoi tot așa de adevărat e că Mozart cere neapărat o execuție conștiințioasă, perlata, bine cizelată și amplu nuanțată.—Cu adânci regrete observăm că execuția simfoniei în Mi bemol, nu s'a bucurat prea mult de aceste calități.

Suntem convingși că domnul Alfred Alessandrescu ar fi putut, dacă ar fi voit, să inspire mai mult suflet orchestrei, evitând astfel acesteia, prilejul unui soi de ezitări care fatalmente apăreau tocmai acolo unde nu le era locul. Zic ar fi putut, dar nu a voit, fie pentru că d-sta nu a fost și nu este pătruns de aceleaș sentimente, privind o grădina și rațională educație muzicală analoage celor din care s'a inspirat înalta instituțiune sub patronajul căreia au loc aceste audiiune, fie din prea economicoasta considerație față de „publicul” minor ce popola sala, a cre-

zut de cuvînt să nu rispească prea mult zel, zăvălion prin această căteva mari greșeli profesionale. S'ar mai putea explica această și prin emoția ce încerca fie orchestra, fie d-l Alfred Alexandrescu, apărînd poate pentru prima oară în fața unui pseudopublic, de o uniformitate exasperantă: numai tonici și șerjuri imatricularate!

Prima mare greșală constă în faptul că d-l Alfred Alexandrescu, print'o mînăvire prea comodă a baghetei, nu a căutat să stăpînească îndestul orchestra.

În al doilea rînd nu înțelegem de ce s'a căutat să se exemplifice cu o orchestră incompletă prin absența unui talentat și a cărei lipsă s'a simțit dureros în faptul că de Beethoven unde acest instrument contribuie esențial la ansamblul orchestral. Această absență a avut ca efect o caracteristică lipsă de vigoare al instrumentului respectiv tratată în mod penibil în simfonia 3 între măsurile 190-197 unde motivul principal al primei părți, Allegro vivace e con-brio incredințat acestor instrumente, a ajuns la urechile noastre transformat într'un ce vaș și confuz. Deatenența lipsă de vigoare și pierderea măsurii prin rămînere în urmă ne-a fost arătată în măsurile 50 și 55 din Allegretto scherzando. Și fiindcă e vorba de simfonia 3-a trebuie să spunem că aceasta a îndurat multe alte greșeli penibile.

Revenind la chestiunea de mai sus, constatăm că prin lipsa primului fogotist, însăși patitură nu a fost respectată cu cuvîntul necesară trunchiun-lu-se astfel acordurile ceace este nepermis.

Ideea organizării acestor audiiuni nu poate fi decât laudabilă, însă ne îngăduim a pretinde ca executorii ei să le ia, ei cei dinăltiu, în seriozitate, altele aceste audiiuni patronate de Onor. Ministerul Instrucțiunii pot deveni foarte ușor inutile, ba chiar, doamnă ferește, deădreptul vălămătoare.

A. Beldie
cl. VII

SCOLARE (urmare)

Sezători.

În ziua de 10 Decembrie 1929 s'a ținut șezătoarea clasei I-A.

S-au remarcat următorii elevi: Dumitru M, cari a recitat o poezie — Koller a cântat la pian serenada de Braga și Bărbulescu a cîntat „Viața lui Edison”.

La 11 Decembrie și-au avut șezătorile clasele VI A și VI B.

Elevul Kohn a cîntat la pian, Bulandra a recitat un fragment din „Cocoșul Negru” de V. Eftimiu și Stoicescu a vorbit despre „Rutul marinei în războiul mondial”.

Clasa VII a avut șezătoare tot la 11 Decembrie. Din bogatul program s'au remarcat Ștefănescu Drăgănești cari a cîntat „Cuvîntul de deschidere”; Hărădu a făcut lectură din Sadoveanu și Constantinescu Mihail a executat cântec va bucăți la pian.

Șezătoarea a fost onorată de prezența D-lui Director D. Focșa și a D-lui Prot. Frollo.

La 21 Decembrie, clasele II A și II B au avut șezătoarea împreună.

Ionescu Ion a cîntat „Ștejarul din Borzești”, Vasilescu Popescu a cântat la piano din Mignon și Rătescu a recitat câteva pasteluți de Alexandri.

În aceeași zi și clasele V A și V B și-au ținut șezătorile lor.

S-au remarcat elevul Vasilescu M, cari a executat la violina „aria pe coarda de sol” d-l Bach și Tambourine de Romeau.

CRONICA MATEMATICĂ

Să se pună expresiunea:
 $11n^2 + 10a + n + 5a^2$
sub forma unei sume de trei pătrate perfecte.

Paunescu Marcel cl. IV A.

Se dă un bloc de fier, greu de 40 kg, și se cere să se spargă în patru bucăți astfel ca să se poată cântări cu ajutorul lor dela un kilogram la 40 kg.

Ionel Motzoi cl. VII-a

Antologia scriitorilor Români

de I. BASSARABESCU și V. V. HANEȘ

A apărut de curînd în editura S. Ciomei cartea cu titlul de mai sus, ai cărei autori sunt: cunoscutul și apreciatul novelist I. Basarabescu și profesorul V. V. Haneș.

Oricine elev sau om matur trebuie să citească această antologie în care liniștea și simțul artistic al D-lui Basarabescu au asigurat cătei o alegere estetică, iar energia de gândire a D-lui Haneș i-a adus diftaziionismul.

Titlu Maioreșcu a încercat pe vremuri să ne dea o Antologie, s'a oprit însă pe la început din ce motive nu se știe. Ion Pilat și Perpessicus au căutat să ne dea o antologie de astă dată a poezilor. Este bună totuși nu a ajuns nici pe departe Antologia D-lor Basarabescu și Haneș. Era deci nevoie de o asemenea antologie cu care să ne putem lăli și noi. În afară de partea pur estetică a operei s'ar putea pune întrebarea care este partea ei practică. Răspunsul cel mai bun îl poți avea din chiar citirea acestei cărți.

Între altă ordine de idei, voi arăta că, cultura unui om nu constă numai în ceace înveți în școală. Ai trebuința de o cultură generală și pentru aceasta—Antologia D-lor Basarabescu și Haneș este bine venită. Recomand călduros elevilor de liceu această carte.

Zigu Letbovic

„Viața Românească”

Nr. 9 și 10 din 1929

„Note de dram în Spania” publică D-I M. D. Rallea. Descrie orașul Sevilla cu bogăția lui de monumente. Vechile opere arhitectonice arabe au fost reîlucate după un model care a făcut să le scada frumusețea. Regiunea munților dela Siera Nevada procură ochiului priveliști bogate din punct de vedere al orizontului.

D-I N. N. Botez publică „Lucațarul lui Eminescu” de muzicalitate și de nerv artistic. O publică sub în traducere germană. E o traducere fină, plină

titlul „Der Abendstern”. Traducerile operelor literare însemnate ale poezilor noștri sunt de mare însemnătate, de oarece se pot face cunoscute căteițiile poezilor români și în țările străine cu o ci-vilizajie intensă, atrăgîndu-și privirile acestora asupra noastră. Reclan ultima strofă:

„In euren eng begrenzten Kreis
Das Schicksal lenkt euch gûndig
Ich aber bleib, in meiner Welt
Wie frûher, kalt und ewig”.

În „Porunca a zeceva” D-I C. Kirilescu ne înfă-șisuză pe un profesor de istorie la un liceu de provincie care duce o viață amărîta.

Criticul social G. Brăileanu face un studiu asupra versificației lui Eminescu. După ce împarte evoluția lui Eminescu în 2 epoci (1879-79 și 1879-83) spune că Eminescu devine pesimist în epoca a II-a și stabilește începutul pesimismului cu „Bucăciunea unui Dac”. Poeziile pesimiste ale lui sunt scrise în metru iambic. Totuși sunt și unele scrise în metru trohaic. (Ex. Epigonii). Poeziile optimiste sunt scrise de obicei în ritmul trohaic. În poezia lui Eminescu este o conordanță perfectă între idee și sonoritate. Rima este bogată și lux. La ei rima este un ornament al formei. El pune în rima cuvîntul esențial din vers. (Ex. „Mai am un singur dor”). Rima e muzicală. Întrebuințează rime cuvînte ce conțin sunetele nazale n și m — consoanele cele mai muzicale) ale limbii. După aceste considerațiuni sub titlul de Anexă G. Brăileanu arată una din fețele de tranziție dintre cele 2 epoci.

Publică anumite date biografice. La acuzația adusă de I. N. Apostolescu că „Mai am un singur dor” e compilată după Ronsard și Paul Bourget, G. Brăileanu mai mult cu argumente de bun simț răstoarnă afirmația lui Apostolescu ale cărui argumente erau puerile. D-I Ramizo Orlic” care susține că „Somnoroase Păsările ar fi compilată după Pușchiu și „Dece nu-mi vii?” după un cântec pungaresc; G. Brăileanu contesta aceste afirmațiuni, mai ales că „Dece nu mi vii” a fost scrisă când Eminescu era internat la ospiciul de la mănăstirea Neamțului

Vigiliu Hărădu
cl. VII-a

ȘARADA

Șarada ce v'o propun,
 In trei părți o descompun
 Prima parte de cătași
 Peste un vechiul dași,
 A doua de vrei să știți
 Măsură de timp găsiți,
 Și a treia-i un râu, care
 Este'n România Mare.
 Toate trei de'mpreunăți
 Oraș în România aflați.

de St. Teodorescu, cl. III b.

Joc triunghi

× × × × × × × × × × Oraș în România
 × × × × × × × × × × Țară în America
 × × × × × × × × × × Mitropolit (eorci)
 × × × × × × × × × × Animal
 × × × × × × × × × × Trei litere din knockout
 × × × × × × × × × × Două vocale
 × × × × × × × × × × Consoană

Vertical la fet

St. Teodorescu, cl. III b.

Dacă se șterg 4 linii, din
 liniile celor 9 pătrate din
 figură rămân numai, 5
 pătrate, însă de aceeași mă-
 rime cu pătratele din pri-
 ma figură.
 Căci sunt cele 4 linii, cari
 se șterg ?

de E. Teodoru cl. VII

Deslegătorii jocurilor din No. 1-2

Au deslegat toate jocurile: Caraiman VII și
 Teodorescu Ștefan III B.

Au deslegat 5 jocuri: Dragomirescu S. IV A
 Șain Arestide II B, Niculescu B. Ion
 I B, Vetal Hună II B.

Au deslegat 4 jocuri: Boismard I A, Vasi-
 liu V. I B, Dragomirescu A, Hasan G.
 Angelescu C. I. I A, Miu G. I B,
 Pavel Mircea, Solomon M. IV A.

Au deslegat 2 jocuri: Staicu C. A. II B.

AVIS. Toate jocurile date spre publicare
 cu cheile lor și deslegările se vor trimite
 d-lui profesor G. Marinescu altfel nu vor fi
 luate în considerație,
 Ele vor fi scrise pe un șterg de coală.

Se vor trimite numai în termen de 15 zile
 de la apariția revistei.

Pentru deslegătorii jocurilor se fixează
 acum 4 premii care se vor trage în ziua de
 4 Februarie c. recreația de la 10 în clasa
 VII, unde se vor prezenta toți desle-
 gătorii.

SPORTSMENI!

Echipați-vă cu toții la Industria Națională de articole de sport

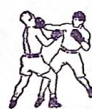
Vivi

STRADA BREZOIANU No. 42

Furnizorul principalelor societăți sportive din România

NIC. PETRESCU

Găsiți în permanență tot felul de articole sportive pentru:

**Foot-Ball, Box, Gim-
 nastică, Rugby, Alle-
 tism, Ciclism, Tennis,
 Ping-Pong, Hokey pe
 Ghiață, Turism, etc.**

toate de o calitate superioară și totuși ieftină.

Se execută orice comandă și reparații de branșă, pre-
 cum și echipări complete pentru școli și societăți.

EXPEDIȚII ÎN PROVINCIE

BUN... SOLID... și EFTIN!!! numai la

„VIVI” Strada Brezoianu No. 42, București

Tipografia L U P A București
Strada Vasile Lascăr No. 24